

»Tämä fiksu, seksikäs nykyromaani ilahduttaa varmasti
laajaa romantiikan ystävien joukkoa.»

– Publishers Weekly

Rakkaus- hypoteesi

Suomentanut
Päivi Pouttu-Delière

WSOY

Miljoonien
rakastama
**BOOKTOK-
ILMIÖ!**

**ALI
HAZELWOOD**

Ali Hazelwood

Rakkaus- hypoteesi

SUOMENTANUT PÄIVI POUTTU-DELIÈRE

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *The Love Hypothesis*

Copyright © 2021 by Ali Hazelwood

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form. This edition published by arrangement
with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.

Suomenkielinen laitos © Päivi Pouttu-Delière ja WSOY 2025

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-50433-8

Painettu EU:ssa

1. painos

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

*Omistettu omille matemaattis-luonnontieteellisten
alojen naisilleni: Kate, Caitie, Hatun ja Mar.*

Per aspera ad aspera.

Hypoteesi (substantiivi)

Olettamus tai ehdotettu selitys, joka perustuu rajalliseen määrään todisteita, lähtökohta jatkotutkimukselle.

Esimerkki: »Saatavilla olevan informaation ja tähän mennessä kerätyn aineiston perusteella hypoteesini on, että mitä kauempana pysyttelen rakkaudesta, sitä paremmin minulla menee.»

Prologi

Olive oli totta puhuen vähän kahden vaiheilla koko jatko-opintojen suhteen.

Ei siksi, etteikö hän olisi pitänyt tieteestä. (Ehei. Hän suorastaan *rakasti* tiedettä. Tiede oli hänen *juttunsa*.) Eikä se johtunut valtavasta määrästä ilmeisiä varoitusmerkkejä. Hän oli hyvin tietoinen siitä, ettei hänen mielenterveydelleen olisi hyväksi sitoutua moneksi vuodeksi tekemään aliarvostettua, alipalkattua työtä kahdeksankymmentä tuntia viikossa. Että avain onneen ei löytyisi yökausista, jotka hän uurastaisi bunsenlampun ääressä selvittämässä nippelitietoja. Hän tiesi, ettei ehkä olisi viisas ratkaisu omistaa sielunsa ja ruumiinsa tieteellisille pyrkimyksille, joiden keskellä hän ennättäisi pitää tauon vain pihistääkseen lounasbagelin kokoustarjoiluista.

Hän oli hyvin tietoinen näistä asioista, muttei ollut niistä huolestunut. Tai ehkä olikin, pikkiriikkisen, mutta hän kesti sen. Oli kuitenkin eräs seikka, joka esti häntä antautumasta pahamaineisimmalle ja tuhoisimmalle helvetin tasolle (eli jatko-opinnoille). Tai siis pidätteli häntä siihen saakka, kunnes hänet kutsuttiin haastatteluun Stanfordin yliopiston biologian laitoksen tohtorinkoulutuspaikkaa varten ja hän kohtasi Vessatyypin.

Miehen, jonka nimeä hän ei koskaan oikeastaan saanut selville.

Miehen, jonka hän oli tavannut kompuroituaan sokkona ensimmäiseen löytämäänsä käymälään.

Miehen, joka kysyi häneltä, »Ihan uteliaisuudesta, onko sinulla jokin tietty syy siihen, että itket minun vessassani?»

Olive vingahti. Hän yritti avata kyyneleiset silmänsä, mutta onnistui siinä vain vaivoin. Hänen näkökenttänsä oli täysin sumea. Hän näki ainoastaan epätarkkarajaisen hahmon – jonkun pitkän, tummahiuksisen ja mustiin pukeutuneen, ja... niin. Ei muuta.

»Öö... onko tämä naisten vessa?» hän sokelsi.

Ei vastausta. Hiljaisuus. Ja sitten: »Ei.» Miehen ääni oli matala. Kovin matala. Todella matala. *Unelmaisen* matala.

»Oletko varma?»

»Olen.»

»Todellako?»

»Melko lailla, koska tämä on minun laboratorioni yhteydessä.»

No. Mies tiesi varmaan, mistä puhui. »Olen tosi pahoillani. Täytyykö sinun...» Olive viittilöi kohti vessakoppia tai siihen suuntaan, missä hän kuvitteli sen olevan. Hänen silmiään kirveli jopa suljettuina, ja hänen täytyi rutistaa ne kiinni, jotta polte hellittäisi. Hän yritti kuivata poskiaan hihallaan, mutta hänen kietaisumekkinsa kangas oli halpaa ja ohutta eikä läheskään yhtä imukykyistä kuin oikea puuvilla. Ah, köyhyyden iloja.

»Minun täytyy vain kaataa tämä reagenssi viemäriin», mies sanoi, mutta Olive ei kuullut hänen liikkuvan. Ehkä siksi, että Olive seisoi tiellä. Tai kenties siksi, että mies piti Olivea outona hyypiönä ja harkitsi hälyttävänsä kampuksen poliisin hänen peräänsä. Se olisi tehnyt brutaalin nopeasti lopun hänen tohtorikoulu-unelmistaan. »Me emme käytä tätä vessana, ainoastaan jätteiden hävittämiseen ja välineiden pesemiseen.»

»Ai, anteeksi. Ajattelin, että...» Typerästi. Hän oli ajatellut typerästi, tapansa ja kirouksensa mukaan.

»Oletko kunnossa?» Miehen oli pakko olla todella pitkä.

Hänen äänensä tuntui kaikuva kolme metriä Oliven pään yläpuolelta.

»Totta kai. Miksi kysyt?»

»Koska sinä itket. Minun vessassani.»

»Ai, en minä itke. Tai no, tavallaan itken, mutta pelkkiä kyyneliä, jos ymmärrät?»

»En ymmärrä.»

Olive huokaisi ja rojahti laatoitettua seinää vasten. »Se johtuu piilolinseistä. Niiden viimeinen käyttöpäivä meni jo jokin aika sitten, eivätkä ne olleet alun alkaenkaan kovin hyvät. Silmiäni kirvelee. Otin ne pois, mutta...» Hän kohautti olkapäitään. Toivoakseen miehen suuntaan. »Menee jonkin aikaa, ennen kuin kirvely helpottaa.»

»Käytätkö sinä vanhentuneita piilolinsejä?» Mies kuulosti siltä kuin olisi ottanut sen henkilökohtaisena loukkauksena.

»Vain vähän vanhentuneita.»

»Mikä on 'vähän'?»

»En tiedä. Ehkä muutaman vuoden?»

»*Mitä?*» Miehen konsonantit olivat terävät ja täsmälliset. Puhtaat. Miellyttävät.

»Luultavasti kaksi.»

»Kaksi *vuottako?*»

»Ei siinä mitään. Viimeiset käyttöpäivät ovat nymnyjä varten.»

Kuului terävä ääni – jonkinlainen paheksuva tuhahdus. »Viimeiset käyttöpäivät ovat sitä varten, ettei minun tarvitsisi nähdä sinua itkemässä oman vessani nurkassa.»

Ellei tämä mies ollut itse herra Stanford, hänen oli todellakin syytä lakata kutsumasta tätä *omaksi* käymäläkseen.

»Ei se mitään.» Olive heilautti kättään. Hän olisi muljauttanut silmiään, jos ne eivät olisi olleet kuin tulella. »Kirvely kestää yleensä vain muutaman minuutin.»

»Oletko siis tehnyt tätä ennenkin?»

Olive rypisti otsaansa. »Tehnyt mitä?»

»Käyttänyt vanhentuneita piilolinssejä?»

»Tietenkin. Piilolinssit ovat kalliita.»

»Silmätkin ovat.»

Hmmh. Hyvä huomio. »Hei, olemmeko me tavanneet? Ehkä eilen siellä tohtorikouluun pyrkivien illallisilla?»

»Emme.»

»Etkö ollut siellä?»

»En pyöri sellaisissa piireissä.»

»Eikö ilmainen ruoka maita?»

»Se ei ole small talkin arvoista.»

Mies yritti varmaan pudottaa painoa, miksi kukaan tohtorikoulutettava muuten sanoisi noin? Olive oli vuo-
renvarma, että hän oli tohtorikoulutettava – tuo koppava,
alentuvainen sävy oli varma tunnusmerkki. Kaikki tohtori-
koulutettavat olivat samanlaisia: kuvittelivat olevansa muita
parempia vain siksi, että heillä oli kyseenalainen etuoikeus
teurastaa banaanikärpäsiä tieteen nimissä yhdeksänkymme-
nen sentin tuntipalkalla. Akateemisessa helvetissä tohtori-
opiskelijat asuttivat alinta kehää ja sen takia heidän täytyi
uskotella itselleen olevansa parhaita. Olive ei ollut perehtynyt
kliiniseen psykologiaan, mutta se vaikutti oppikirjaesimer-
kiltä puolustusmekanismista.

»Oletko menossa tohtorikoulutuksen pääsykoehaastatte-
luun?» mies kysyi.

»Jep. Haen biologiaan ensi lukuvuodelle.» Kauhistus,
miten hänen silmiään poltteli. »Entä sinä?» Olive kysyi ja
painoi kämmenet silmilleen.

»Minäkö?»

»Kuinka kauan olet ollut täällä?»

»Täälläkö?» Hetken hiljaisuus. »Kuusi vuotta. Suurin piir-
tein.»

»Ai. Valmistuuko väitöskirjasi siis pian?»

»En...»

Olive huomasi miehen epäröivän ja tunsu välitöntä syyllisyyttä. »Hei, ei sinun tarvitse kertoa. Tohtorikoulun sääntö numero yksi – toisilta ei sovi kysyä, milloin he valmistuvat.»

Kului hetki. Sitten toinen. »Selvä.»

»Olen pahoillani.» Olive toivoi, että olisi voinut nähdä miehen. Sosiaalinen kanssakäyminen oli muutenkin ihan riittävän hankalaa. Ja nyt hän sai tavallista vähemmän vihjeitä keskustelukumppanin mielenliikkeistä. »Ei ollut tarkoitus tentata kuin vanhemmat juhlapyhinä.»

Mies naurahti pehmeästi. »Siinä olisikin tekemistä.»

»Ai, onko sinulla rasittavat vanhemmat?»

»On, ja he ovat pahimmillaan kiitospäivänä.»

»Sen te amerikkalaiset saitte siitä, että irrottauduitte Kansainyhteisöstä.» Olive ojensi kättään siihen suuntaan, jossa oletti miehen olevan. »Minä olen muuten Olive. Niin kuin oliivi.» Hän alkoi juuri miettiä, oliko esittäytynyt vessan roska-astialle, kun hän kuuli miehen astuvan lähemmäksi. Hänen käteensä tarttunut käsi oli kuiva, lämmin ja niin suuri, että se olisi voinut sulkea sisäänsä koko hänen nyrkkinsä. Kaikki miehessä oli varmasti valtavaa. Pituus, sormet, ääni.

Se ei ollut mitenkään epämiellyttävää.

»Etkö ole amerikkalainen?» mies kysyi.

»Olen kanadalainen. Kuule, jos satut juttelemaan kenenkään opiskelijavalinnoista vastaavan kanssa, voitko olla mainitsematta tätä piilolinssikommellusta? Se ei välttämättä antaisi minusta erityisen älykasta kuvaa.»

»Ihanko totta?» mies kysyi sarkastisesti.

Olive olisi mulkaissut häntä, jos vain olisi voinut. Vaikka ehkä hän silti onnistui siinä aika hyvin, sillä mies nauroi – vain yhden pyrskähdyksen, mutta Olive kuuli sen. Ja hän tavallaan piti siitä.

Mies päästi irti hänen kädestään, ja Olive tajusi pidelleensä siitä tiukasti kiinni. Hups.

»Oletko aikeissa ottaa paikan vastaan?» mies kysyi.

Olive kohautti olkapäitään. »Ei minulle välttämättä tarjota paikkaa.» Mutta Olive ja häntä haastatellut professori Aslan olivat kyllä tulleet hyvin toimeen. Olive oli änkyttänyt ja mumissut paljon tavallista vähemmän. Sitä paitsi hän oli saanut tohtorikoulutettavien akateemisia kykyjä mittaavasta GRE-testistä lähes täydet pisteet, ja hänen opintojensa keskiarvosana oli miltei korkein mahdollinen. Toisinaan siitä oli hyötyäkin, ettei hänellä ollut muuta elämää.

»No, jos sinulle tarjotaan paikkaa, aiotko ottaa sen vastaan?»

Olive olisi typerä, jos ei ottaisi. Tämähän oli Stanfordin yliopisto – ja sillä oli yksi parhaista biologian alan tohtorikouluista. Tai niin Olive oli ainakin uskotellut itselleen salatakseen kauhistuttavan totuuden.

Joka oli se, että todellisuudessa hän oli kahden vaiheilla koko tohtorikoulutusjutun kanssa.

»Kai... ehkä. Minun on pakko sanoa, että raja erinomaisen uravalinnan ja elämäni lopullisen pilaamisen välillä on alkanut hieman hämärtyä.»

»Näyttää siltä, että tällä hetkellä kallistut elämän pilaamisen puolelle.» Kuulosti siltä, että mies hymyili.

»Ei. Tai no... Olen vain...»

»Olet vain?»

Olive puri huultaan. »Entä jos en ole tarpeeksi hyvä?» hän möläytti, mutta miksi, voi *miksi* hän meni paljastamaan pienen sydämensä salatuimpia ja syvimpiä pelkoja jollekin satunnaiselle vessatuttavuudelle? Ja mitä järkeä siinä ylipäättään oli? Joka kerta, kun hän paljasti epäilyksiään ystävilleen ja tuttavilleen, he tarjosivat aina automaattisesti samoja kuluneita ja merkityksettömiä kannustuslauseita. *Pärjäätkyllä. Pystyt siihen. Uskon sinuun.* Tämä mies sanoisi varmasti samaa.

Kohta se tulisi.

Minä hetkenä hyvänsä.

Tällä sekunnilla –.

»Miksi haluat tehdä sen?»

Häh? »Tehdä... mitä?»

»Väitellä tohtoriksi? Mikä sinun syysi on?»

Olive selvitti kurkkuaan. »Minulla on aina ollut tutkiva mielenlaatu, ja tohtorikoulu on ihanteellinen ympäristö sen ruokkimiseen. Sen avulla saan tärkeitä, monikäyttöisiä taitoja –.»

Mies tuhahti.

Olive rypisti otsaansa. »Mitä?»

»Älä toista sitä, minkä löysit pääsykoeoppaasta. Miksi *sinä* haluat väitellä tohtoriksi?»

»Mutta se pitää paikkansa», Olive väitti, vähän vaisusti vain. »Haluan kehittää tutkijan kykyjäni –.»

»Haluatko jatko-opintoihin sen takia, ettet oikein tiedä, mitä muutakaan tekisit?»

»En.»

»Koska et ole saanut töitä kaupalliselta alalta?»

»En – en ole edes hakenut töitä mistään yrityksestä.»

»Jaha.» Mies lähti liikkeelle, ja suuri, sumea hahmo astahti hänen viereensä kaatamaan jotain viemäriin. Olive haistoi häivähdyksen eugenolia ja pyykinpesuainetta ja puhdasta miehen ihoa. Se oli oudon hyvä yhdistelmä.

»Tarvitsen enemmän vapautta kuin perinteinen työpaikka tarjoaa.»

»Yliopistossa sinulla ei ole paljon vapauksia.» Miehen ääni kuului lähempää, aivan kuin hän ei olisi vielä perään-tynyt pesualtaalta. »Joudut rahoittamaan tutkimuksesi apurahoilla, joista on ihan naurettavan kova kilpailu. Ansaitsisit paremmin tavallisessa päivätyössä, jossa sinun on oikeasti mahdollista pitää viikonloppuisin vapaata.»

Olive rypisti kulmiaan. »Yritätkö saada minut kieltäytymään tarjotusta paikasta? Onko tämä jonkinlainen kampanja vanhentuneita piilolinsejä käyttäviä henkilöitä vastaan?»

»Äh, ei.»

Olive kuuli miehen äänessä hymyn.

»Minä tulkitsen tämän tilanteen nyt niin, että se oli vain erehdys.»

»Minä käytän niitä *jatkuvasti*, eivätkä ne miltei koskaan –.»

»Selvästikin pitkässä erehdysten sarjassa.» Mies huokaisi.
»Asia on näin: Minulla ei ole aavistustakaan siitä, oletko tarpeeksi hyvä, mutta sitä sinun on turha miettiä. Yliopistossa vaivanpalkka jää aika pieneksi. Merkitystä on sillä, onko sinun *syysi* olla yliopistossa riittävän hyvä. Siis, minkä takia haluat tohtoriksi, Olive?»

Olive ajatteli asiaa, ajatteli ja ajatteli vielä lisää. Ja sitten hän vastasi varovasti: »Minulla on kysymys. Tietty tutkimuskysymys. Haluan saada siihen vastauksen.» Siinä. Homma hoidettu. Siinä oli vastaus miehelle. »Pelkään, ettei kukaan muu ota siitä selvää, jos en itse tee sitä.»

»Vai kysymys?»

Olive tunsi ilman leyhähdyksen ja tajusi, että mies oli siirtynyt nyt nojaamaan pesualtaaseen.

»Niin.» Hänen suunsa tuntui kuivalta. »Se on minulle tärkeä. Enkä usko kenenkään muun ottavan sitä tehtäväkseen. Koska tähän mennessä kukaan ei ole tehnyt sitä. Koska...»
Koska tapahtui todella ikävä asia ja haluan osaltani varmistaa, ettei sitä enää ikinä tapahtuisi.

Nämä olivat raskaita ajatuksia ajateltaviksi tuntemattoman miehen seurassa, omien silmäluomien takaisessa pimeydessä. Niinpä Olive raotti silmiään, hänen näkökenttensä oli edelleen sumea, mutta kirvely oli suurelta osin helpottanut. Mies katsoi häntä. Hahmo oli edelleen vähän epätarkkarajainen, mutta todella läsnä, odottamassa kärsivällisesti, että Olive jatkaisi.

»Tutkimus, jota haluan tehdä, on minulle todella tärkeää», Olive toisti. Hän oli kaksikymmentäkolmevuotias ja yksin

maailmassa. Hän ei halunnut viikonloppuja tai kelvollista palkkaa. Hän halusi palata ajassa taaksepäin. Hän halusi olla vähemmän yksinäinen. Mutta koska se ei ollut mahdollista, hän tyytyisi korjaamaan sen, mitä pystyi.

Mies nyökkäsi, muttei sanonut mitään suoristautuessaan ja ottaessaan askeleen kohti ovea. Hän oli selvästi lähdössä.

»Onko minun syyni tarpeeksi hyvä tohtorikouluun?» Olive huusi miehen perään ja harmitteli mielessään sitä, miten hyväksynnänkipeältä se kuulosti. Oli mahdollista, että hänellä oli menossa jokin eksistentiaalinen kriisi.

Mies pysähtyi ja kääntyi katsomaan taakseen. »Se on paras mahdollinen syy.»

Olive ajatteli, että mies hymyili. Tai ainakin sinne päin.

»Onnea haastatteluun, Olive.»

»Kiitti.»

Mies oli jo melkein lähtenyt ovesta.

»Ehkä nähdään ensi vuonna», Olive pälpätti hieman punastuen. »Jos saan paikan. Ja jos sinä et ole vielä valmistunut.»

»Ehkä», Olive kuuli miehen sanovan.

Ja niin sanottuaan mies oli poissa. Eikä Olive missään vaiheessa saanut tietää hänen nimeään. Mutta muutamaa viikkoa myöhemmin, kun Stanfordin yliopiston biologian laitos tarjosi hänelle paikkaa, hän otti sen vastaan. Epäröimättä.

Ensimmäinen luku

♥ **HYPOTEESI:** Kun vaihtoehtoina on A (hieman epämurkkaava tilanne) tai B (valtava paskamyrsky tuhoisine seurauksineen), päädyn väistämättä valitsemaan B:n.

Kaksi vuotta ja yksitoista kuukautta myöhemmin

Olive puolustukseksi on sanottava, että mies tuntui suhtautuvan suudelmaan ihan myötämielisesti.

Kesti hetken, että mies sopeutui – olosuhteet huomioon ottaen se oli täysin ymmärrettävää. Sen kömpelön, kiusallisen ja jotakuinkin tuskallisen minuutin aikana Olive sekä iski huulensa miehen huulia vasten että nousi mahdollisimman korkealle päkiöilleen pitääkseen suunsa miehen kasvojen tasalla. Oliko miehen pakko olla niin pitkä? Suudelma oli varmasti näyttänyt jonkinlaiselta kömpelöltä pukkaukselta, ja Olivea alkoi huolestuttaa, ettei koko juttu vaikuttaisikaan uskottavalta. Hänen ystävänsä Anh, jonka Olive oli nähnyt lähestyvän muutama sekunti sitten, näkisi varmasti yhdellä silmäyksellä, ettei Olive voinut mitenkään olla treffeillä.

Sitten piinallinen hetki meni ohi ja suudelma muuttui... erilaiseksi. Mies veti kiivaasti henkeä ja kallisti aavistuksen

päätään niin, että Olive ei enää tuntenut itseään apinanleipäpuuhun kapuavaksi pikku marakatiksi, ja miehen kädet – jotka olivat suuret ja ilmastoidussa käytävässä miellyttävän lämpimän tuntuiset – kietoutuivat hänen vyötäisilleen. Ne kohosivat muutaman senttimetrin ylemmäs hänen kylkiensä ympärille ja pitelivät Olivea miestä vasten. Ei liian lähellä, mutta ei etäälläkään.

Juuri sopivasti.

Sitä saattoi kuvata lähinnä pidennetyksi suukoksi, mutta se oli aika mukava, ja muutamaksi sekunniksi Olive unohti suuren määrän asioita, mukaan lukien sen tosiseikan, että oli painautunut satunnaisesti valikoitunutta, tuntematonta miestä vasten. Että hänellä oli hädin tuskin ollut aikaa supattaa »Voinko mitenkään suudella sinua?» ennen kuin hän oli painanut huulensa miehen huulille. Että hän oli ryhtynyt koko näytelmään huijatakseen bestistään Anhia.

Mutta sen hyvä suudelma saa aikaan: se saa tytön unohdamaan itsensä hetkeksi. Olive huomasi antautuvansa vasten miehen leveää ja jykevää rintakehää, joka ei antanut hiukkaakaan myöten. Hänen kätensä vaelsivat hyvinmuodostuneelta leualta yllättävän paksuihin ja pehmeisiin hiuksiin, ja sitten – sitten hän kuuli huokaisevansa kuin hengästyneenä, ja silloin se iski hänen tajuntaansa kuin tiili päähän, ymmärrys siitä, että – Ei, ei.

Ehei, ehei. *Ei*.

Hän ei saisi nauttia tästä. Tyyppihän oli täysin satunnainen, ja mitä vielä.

Olive vetäisi henkeä, työnsi itsensä kauemmaksi miehestä ja etsi katseellaan kuumeisesti Anhia. Ilta yhdentoista sinertävässä hämyssä biologian laboratorion käytävässä hänen ystävästään ei näkynyt vilaustakaan. Omituista. Olive oli varma, että oli nähnyt Anhin muutamaa sekuntia aiemmin.

Suukkomies taas seiso i aivan hänen edessään huulet raollaan ja rintakehä kohoillen ja omituinen välke silmissään, ja

samalla hetkellä Olivelle valkeni hänen juuri tekemänsä asian valtavuus. Hänen juuri suutelemansa miehen valtavuus.

Johan on hemmetti.

Johan. On. Hemmetti.

Professori Adam Carlsen oli nimittäin tunnettu kusipää.

Se tosiseikka ei sinänsä ollut kovin merkittävä, sillä yliopistomaailmassa kaikki työtehtävät jatko-opiskelijoiden (eli valitettavasti Oliven) yläpuolella vaativat jonkinlaista kusipäisyyttä, ja vakituisen paikan saaneet olivat kusipäiden pyramidin huipulla. Carlsen oli kuitenkin aivan omaa luokkaansa. Ainakin mikäli huhuihin oli uskominen.

Carlsen oli syypää siihen, että Oliven kämppis Malcolm oli joutunut heittämään romukoppaan kaksi tutkimusprojektia ja valmistuisi todennäköisesti vuoden myöhässä. Carlsen oli saanut Jeremyn oksentamaan hermostuneisuuttaan ennen loppukokeita. Carlsen oli ainoa syy siihen, että puolet laitoksen opiskelijoista joutui viivästyttämään väitöstilaisuutensa järjestämisestä. Oliven entinen ryhmäkaveri Joe, jolla oli ollut tapana viedä hänet katsomaan kummallisia eurooppalaisia elokuvia, joissa oli pienenpienellä fontilla juokseva tekstitys, oli ollut tutkimusassistenttina Carlsenin laboratoriossa, mutta oli päättänyt lopettaa työnsä siellä puolen vuoden jälkeen »erinäisistä syistä». Niin oli todennäköisesti parasta, sillä suurimmalla osalla Carlsenin jäljellä olevista tohtoriopiskelijoista oli alinomaa vapisevat kädet, ja he näyttivät usein siltä kuin eivät olisi nukkuneet vuoteen.

Carlsen saattoi hyvin olla nuori akateeminen rocktähti ja biologian ihmelapsi, mutta hän oli myös julma ja superkriittinen, ja hänen puhetapansa ja kävelytyylinsä tekivät selväksi, että hän piti itseään ainoana kelpollista tiedettä tekevänä henkilönä koko Stanfordin biologianlaitoksella. Todennäköisesti koko maailmassa. Hän oli niittänyt mainetta pahantuulisuudellaan, inhottavalla käytöksellään ja hirvittävällä kusipäisyydellään.

Ja Olive oli juuri suudellut häntä.

Olive ei ollut varma, kuinka kauan hiljaisuus oli jatkunut – hän tiesi vain, että Carlsen oli selvästi aikeissa rikkoa sen. Hän seisoj Olivea edessä naurettavan pelottavana tummine silmineen ja vielä tummempine hiuksineen ja katsoi Olivea alaspäin kuka tietää kuinka läheltä kahden metrin korkeutta – hänen täytyi olla ainakin parikymmentä senttiä Olivea pidempi. Carlsen rypisti otsaansa. Olive tunnisti ilmeen niiltä kerroilta, kun mies oli osallistunut laitoksen yhteiseen seminaariin. Ilmeen jälkeen hän yleensä kohotti kätensä tuodakseen julki jonkin huomaamansa kohtalokkaan virheen puhujan tutkimuksessa.

Adam Carlsen. Tutkijanuran tuhoaja, Olive oli kerran satumalta kuullut ohjaajansa sanovan.

Ei tässä mitään. Kaikki hyvin. Ihan hyvin. Hän teeskenteli vain, että mitään ei ollut tapahtunut, nyökkäisi Carlsenille kohteliaasti ja kipittäisi sitten tiehensä. *Kyllä, suunnitelma oli vedenpitävä.*

»Suu... Suutelitko sinä juuri minua?» Carlsen kuulosti hämmentyneeltä, ja ehkä hieman hengästyneeltä. Hänen huulensa olivat täyteläiset ja runsaat ja... Voi luoja. Suudellut. Olive ei voisi mitenkään kieltää tekoaan.

Sitä kannatti silti yrittää.

»Ehen.»

Yllättäen se näytti toimivan.

»Ai, okei sitten.» Carlsen nyökkäsi, kääntyi ja näytti hie-
man eksyneeltä. Hän otti muutaman askelen käytävällä ja pääsi juomalaitteen luokse – sinne hän oli ehkä ollut alun perinkin menossa.

Olive alkoi uskoa, että oli ehkä jopa päässyt pälkähästä, kun Carlsen pysähtyi ja kääntyi katsomaan häntä skeptinen ilme kasvoillaan.

»Oletko varma?»

Hittolainen.

»Hulvaton ja sydämellinen,
parhaan sortin romanttinen komedia...
täydellinen yhdistelmä seksiä
ja tiedettä.»

– *Shelf Awareness*

Biologian tohtoriopiskelija Olive haluaa todistaa päässeensä yli eksästään ja suutelee siksi ensimmäistä vastaan tulevaa miestä. Tyyppi vain sattuu olemaan Adam, laitoksen pahantuulisin nuori professori. Adam kuitenkin tarvitsisi kulissittöystävän edetäkseen urallaan, joten he päättävät lyödä kaksi karpästä yhdellä iskulla ja aloittaa valseurustelusuhteen, vaikka oikeasti he inhoavat toisiaan. Inhoavathan?

www.wsoy.fi

9 789510 504338

84.2

ISBN 978-951-0-50433-8